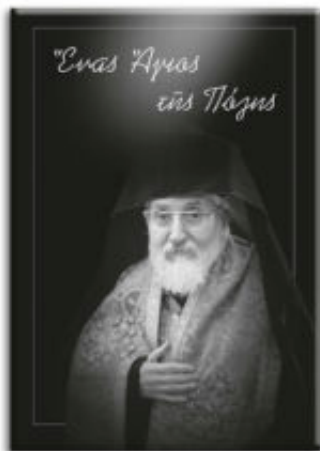

Ένας Άγιος της Πόλης (Αρχιμανδρίτης Δοσίθεος, ηγούμενος της Ιεράς Σταυροπηγιακής Μονής Παναγίας Τατάρνης Ευρυτανίας)

Categories : [BIBΛΙΑ](#)

Date : 16 Νοεμβρίου, 2020

Γνωριμία με τον άγιο επίσκοπο **Γερμανό Θεοδωρουπόλεως**, ο οποίος ήτο *“Εκκλησιών κόσμος, στύλος και εδραίωμα της αληθείας, στερέωμα της εις Χριστόν πίστεως... φύλαξ πατρών θεσμών, νεοτεροποιίας εχθρός”*. (Μ.Βασιλείου επιστολή προς την Εκκλησίαν Νεοκαισαρείας, παραμυθητική δια τον κοιμηθέντα επίσκοπον αυτής Μουσώνιον). Αυτός ήτο και ο όσιος Γερμανός. Ακόμη ήτο ταπεινός όσον ολίγοι

εξ' ημών....

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΤΟΥ ΤΙΜΩΜΕΝΟΥ ΕΝ ΣΥΝΤΟΜΩ

Ο μακαριστός Μητροπολίτης Γερμανός εγεννήθη εις το Μακροχώριον κατά την 17ην

Σεπτεμβρίου του σωτηρίου έτους 1930. Ήτο υιός του Κωνσταντίνου Αθανασιάδη και της Ελλάδος Αντωνιάδη. Κατά το άγιον Βάπτισμα έλαβε το όνομα Ιωάννης. Τα πρώτα γράμματα εδιδάχθη εις την εξατάξιον Αστικήν Σχολήν τής αυτής κοινότητος. Κατόπιν εφοίτησεν επ' ολίγον εις την Πατριαρχικήν Μεγάλην του Γένους Σχολήν και εν συνεχεία εις τε το Γυμνάσιον και το Λύκειον της Ι. Θεολογικής Σχολής τής Χάλκης.

Απεφοίτησεν εκ της Θεολογικής Σχολής εν έτει 1954 κατόπιν τετραετών επιτυχών σπουδών. Χειροτονείται διάκονος και ο Ιωάννης μετονομάζεται Γερμανός, εις τιμήν του Οικουμενικού Πατριάρχου Γερμανού του Δ' (1842-1845 και 1852-1853). Υπηρετεί σεμνώς επί έτη πολλά παρά τω μητροπολίτη Γέροντι Ιακώβω της Ι. Μητροπόλεως Δέρκων.

Κατά τας αμαυράς ημέρας των διωγμών των αρ- ξαμένων από της 6ης Σεπτεμβρίου του 1955 εσώθη ως εκ θαύματος. Προχειρίζεται αρχιδιάκονος και αρ- γότερον αποστέλλεται εις Ηνωμένας Πολιτείας ίνα διακονήση παρά τω Αρχιεπισκόπω Ιακώβω. Την 15ην Αυγούστου του 1966, χειροτονείται εκεί πρσβύτερος και επιστρέφει εις την Βασιλεύουσαν ένθα προχειρίζεται εις Αρχιμανδρίτην. Τούτο κατά την 29ην Οκτωβρίου του αυτού έτους, οπότε και ονομάζει αυτόν ο προμνησθείς άγιος Δέρκων πρωτοσύγκελλον αυτού.

Εις αυτήν την θέσιν παραμένει έως της 11ης Ιανουαρίου του 1972, ημέραν καθ' ήν εξελέγη επίσκοπος της πάλαι ποτέ υπαρξάσης επισκοπής Αριανζού, της εις επίσκοπον χειροτονίας αυτού γενομένης κατά την 6ην Φεβρουάριου του αυτού σωτηρίου έτους. Παρέμεινεν ως βοηθός επίσκοπος της Ι. Μητροπόλεως Δέρκων μέχρι της 5ης Φεβρουάριου του 1987 σ.έ. οπότε προήχθη εις τιτουλάριον Μητροπολίτην Θεοδωρουπόλεως. Κατ' Οκτώβριον τού 1990 συνετάγη εις το Συνταγμάτιον των εν ενεργεία Μητροπόλεων του Οικουμενικού Θρόνου.

Κατά τον Ιανουάριον του επομένου έτους 1991 διορίζεται υπό του τότε Πατριάρχου Δημητρίου ηγούμενος της Ιεράς Σταυροπηγιακής Μονής τής Αγίας Τριάδος Χάλκης. Τούτο έως του 1995. Η ασθενής αυτού κράσις επέβαλε την παραίτησιν από της ηγουμενίας. Ωρίσθη υπό του Πατριάρχου Βαρθολομαίου γενικός εξομολόγος τής τε Αρχιεπισκοπής Κωνσταντινουπόλεως αλλά και των ομόρων Ιερών Μητροπόλεων έως του 2017. Εν έτος προ της κοιμήσεως αυτού επιλοξενήθη εις το Ρωμαϊκον γηροκομείον τής Πόλεως. Εκοιμήθη τον οσίους εμπρέποντα ύπνον τη 10η Αυγούστου του 2018 σ.έ. και εκηδεύθη τη 13^η Αύγουστου εις τον εν Μακροχωρίω οικογενειακόν (των γονέων αυτού κυρίως) τάφον αυτού.

Οπότε δικαίως ο σύρων τας πενιχράς γραμμάς ταύτας επί τω ακούσματι της Κοιμήσεως αυτού κατέγραφε: «Σήμερον εκοιμήθη εις επίσκοπος και εγεννήθη εις άγιος, ο άγιος Γερμανός ο Κωνσταντινουπολίτης. Θα προσευχώμεθα προς αυτόν

λέγοντες: «Άγιε του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών»!

«ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΥΡΙΟΥ
ΕΠΙ ΚΕΦΑΛΗΝ ΔΙΚΑΙΟΥ»
(ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ Ι΄,6)

Αρχιμανδρίτου Δοσιθέου

Όταν ήμουν νεαρός, προ χρόνων βεβαίως πολλών εννοείται, ήκουα ιστορίες για νεοφανείς αγίους, θαυματουργούς, γνήσιους ή φανταστικούς, ανεγνωρισμένους από το Οικουμενικόν Πατριαρχείον ή αγνοουμένους υπ' αυτού. Χαιρόμουν διά την ύπαρξίν των, διότι επίστευα πως οι πρεσβείες των ήσαν οπωσδήποτε αποδεκτές υπό του Τριαδικού Θεού.

Όμως ως γνήσιος «ελλαδικός» αγνοούσα παντελώς, όπως και πλείστοι όσοι άλλοι, ότι ήτο δυνατόν να υπάρχουν άγιοι εκτός συνόρων. Οι «έλληνες» επίστευαν -και πολλοί πιστεύουν ακόμη- ότι Ορθοδοξία και αγιότης σταματούν στα σύνορα, στον Έβρο. Γι' αυτό και όσοι υπηρετούν εκεί αυτοονομάζονται «ακρίτες»...

Πριν ακόμη ενδυθώ το τίμιον του μοναχού ράσο, διαβάζοντας βίους αγίων που ασκήτευσαν ή εμαρτύρησαν στην εποχή μου εκτός Ελλάδος, επεθύμησα διακαώς να

Ζήσω έστω και για μια στιγμή κοντά σε κάποιον απ' αυτούς. Βέβαια, απέκλεια την Κωνσταντινούπολι διότι συνεχώς εβούϊζαν τα αυτιά μου από κατηγορίες για «οικουμενισμό», αθλιότητες, έκλυτον βίον. Τα άκουγα, μα δεν τα πίστευα. Ωσπου το 1985, αν ενθυμούμαι καλώς, ο τότε μητροπολίτης Δημητριάδος Χριστόδουλος (ο κατόπιν μακαριστός αρχιεπίσκοπος Αθηνών) με συμπεριέλαβε σε ομάδα προσκυνητών για την Πόλι. Αυτό ήταν' οι αναζητήσεις μου έγιναν έρωτας. Βρήκα αυτό που ζητούσα. Κληρικούς ενάρετους, αγωνιστάς, ήρωας και γιατί όχι; Αγίους!

Για να μη μακρύνω τον λόγον, τον πώλον περί την νύσσαν κεντώ. Αφίνω τους πολλούς, μένω εις τον ένα, ουχί εκ περιφρονήσεως -άπαγε, αλλά διότι οφείλω να γράψω μόνον για ένα' τον μακαριστόν Μητροπολίτην Θεοδορουπόλεως κυρόν Γερμανόν. Το πρόβλημα είναι: Πόθεν άρξομαι; Άρχομαι όπως έρχονται εις την γεροντική μου μνήμη.

Η συντροφιά είχε μετάσχει Τραπεζης Κυρίου εις τον πάνσεπτον Πατριαρχικόν ναόν τού αγίου Γεωργίου. Εξερχόμεθα εις τον νάρθηκα, αναμένοντες να συγκεντρωθούμε όλοι. Από την κεντρική θύρα εξέρχεται ένας ταπεινός ιερωμένος, κυρτός με μάτια γλυκύτατα. Γνωρίζαμε ότι είχε κι αυτός μετάσχει Σώματος και Αίματος Χριστού. Ερωτήσαμε και μάθαμε ότι ήτο επίσκοπος, μητροπολίτης, ο Θεοδορουπόλεως Γερμανός. Σπεύσαμε να πάρουμε την ευχή του, να φιλήσουμε την δεξιά του. Τραβά πίσω το χέρι του καί λέγει: *«Μη, παιδιά μου, μη φιλάτε το χέρι μου. Έχετε μέσα σας τον Κύριο' δεν επιτρέπεται. Άλλη φορά»*. Μαθημένοι όλοι εμείς από όσα άλλα συμβαίνουν στην Ελλάδα εκπληττόμεθα και νοερώς τον προσκυνούμε. Εύρομεν τον ποθούμενον! Έκτοτε τα ταξείδια μου στην Πόλι, την των πόλεων Άνασσαν, έγιναν πυκνά. Έφτασαν τα 146. Και σχεδόν πάντοτε συνέβαινε κάτι το ωραίο και συγκινητικό.

Κατ' ευτυχή συγκυρίαν συναντώμεθα σε μια από τις εκκλησίες τής Πόλης. Όμως δεν ενθυμούμαι σε ποια. Αλλ' αυτό δεν έχει σημασία. Ναός Κυρίου ήτο. Ετελείτο Πατριαρχική και Συνοδική θ. Λειτουργία. Ευρίσκομαι εις το άγιον βήμα. Επρόκειτο να κοινωνήση ο άγιος Θεοδορουπόλεως. Με πλησιάζει και μου λέγει σιγανά και ταπεινά: *«Πήρα την άδεια και την ευχή τού Παναγιωτάτου' ζητώ και την δική σας άδεια και την ευχή»*. Κόκκαλο εγώ! Τι άδεια και ποια ευχή να δώση ένας πρεσβύτερος σ' ένα επίσκοπο, εφ' όσον *«το ελαττον υπό του μείζονος ευλογείται»* (Εβρ. Ζ', 7); Έσκυσα και σχεδόν διά της βίας του πήρα το χέρι και το εφίλησα, παρακαλώντας άμα τον Πανάγιο Θεό να με αξίωση μια σταγόνα απ' αυτή την τρισευλογημένη ταπεινώσι.

Είχα αξιωθή να λάβω επιστολή γραμμένη με το χέρι του. Διαβάστε την, παρακαλώ, θα ωφεληθήτε: *«...ηγαπημένε εν Χριστώ αδελφέ... Αληθώς ανέστη ο Κύριος. Ευχαριστώ τον Πανάγαθον Θεόν διά την συνάντησιν και την συμπροσευχήν εις τον Ιερόν Ναόν Αγίας Τριάδος - Ταξίμ. Ήτο δι' εμέ εν ανεκτίμητον δώρον τού Κυρίου,*

ακριβώς την Τρίτην 27ην Απριλίου 1999, το απόγευμα, ότε ήλθετε ως ευσεβείς προσκυνηταί εις την Πόλιν, το Σεπτόν Κέντρον τής Ορθοδοξίας και τον προδιαληφθέντα Ι. Ναόν. Ασφαλώς ως θυμίαμα μυρίπνοον ο Επουράνιος Πατήρ εδέχθη την προσευχήν μας. Τα ότα Κυρίου με προσοχήν ήκουσαν την δέησίν μας διά την ειρήνην τού σύμπα- ντος κόσμου, την ευστάθειαν των αγίων τού Θεού εκ- κλησιών, την προστασίαν και βοήθειαν και λύτρωσιν όλων των πονεμένων συνανθρώπων μας...». Καί αυτοί οι «πονεμένοι συνάνθρωποι» δεν προήρχοντο πάντοτε και μόνον εκ της ομογενείας. Ήσαν όλοι, χριστιανοί και μουσουλμάνοι και όποιοι άλλοι.

Τον Αύγουστο του 1999 γίνεται ο μεγάλος σεισμός στο Αβτζιλάρ και τα περίχωρα με θύματα πολλά. Σκέπτεται ο πατήρ: «Τ' αδέλφια μας (τι κι αν είναι αλλόπιστοι) δεν έχουν να φάνε και εγώ θα τρώγω κρέας»; Κόβει λοιπόν την κρεωφαγία και περιορίζεται στο σχεδόν τίποτε. Έρχεται ο χειμώνας. Σκέπτεται και πάλιν: «Οι αδελφοί μας ζουν σε σκηνές, ριγούν, κρυώνουν, παγώνουν και εγώ να έχω θέρμανσι»; Διακόπτει τήν θέρμανσι και παρ' ολίγον να τον εύρουν οι συγκάτοικοι παγωμένο. Μετά από πολλές παρακλήσεις, επιτρέπει στον εαυτό του υποψία θερμάνσεως.

Κάποτε του κλέβουν το πορτοφόλι. Μόλις είχε λάβει τον πενιχρό μισθό του. Τον παροτρύνουν να καταγγείλη την κλοπή στην αστυνομία. Αρνείται: «Αφήστε τους· για να κλέβουν σημαίνει ότι έχουν μεγάλη ανάγκη»...

Ποιος πτωχός δεν έλαβε, και ποιο συσσίτιο δεν ενισχύθη; Συναντώμεθα κατά την εορτή τού Ευαγγελισμού στην εορτάζουσα εκκλησία τού Βαφεοχωρίου, στον Βόσπορο. Με πλησιάζει έξω από τον ναό (σώζεται φωτογραφία), βγάζει από την τσέπη του ένα φάκελλο και μου τον εγχειρίζει' «Αυτά τα ολίγα χρήματα για τους σεισμοπαθείς αδελφούς μας στην Ελλάδα» (ήτο τότε που είχε γίνει σεισμός αισθητός και στην Αθήνα).

Για ένα διάστημα διετέλεσεν Ηγούμενος της Ιεράς Μονής αγίας Τριάδος Χάλκης. Υπέστη πολλά και υπέμεινε πολύ. Αφέντες, όμως, τα δυσάρεστα, ας έλθουμε σε κάτι μοναδικό. Οι υπάλληλοι της Μονής παρεπονούντο ότι ο μισθός ήτο ολίγος και ζητούσαν αύξησι, αλλ' αύξεις δεν ερχόταν. Τα οικονομικά τού Πατριαρχείου δεν το επέτρεπαν. Ξαφνικά σε κάποιον μήνα ανοίγουν τους φακέλλους και βλέπουν έκπληκτοι ότι η αύξεις ήλθε. Αυτό συνεχίζεται έως ότου ο Ηγούμενος αντικαθίσταται. Παραδόξως τον επό- μενον μόλις μήνα ο μισθός επανέρχεται στην προτέραν κατάστασιν. Το αντελήφθησαν. Ο Γέροντας διαιρούσε τον μισθό του και συμπλήρωνε τον μισθό τους. Και αυτό χωρίς να γνωρίζη κανείς τίποτε. Απλώς το αντελήφθησαν. Απέραντη καλοσύνη!

Ξεκινώ πρωί-πρωί από το Ταξείμ για το Πατριαρχείο. Με τα πόδια. Για να χορτάσω

ό,τι δεν χόρτασα ποτέ' την Πόλι! Στους δρόμους τα σκουπίδια βουνά. Το «άρωμα» πνιγηρό. Επιταχύνω το βήμα. Στην γέφυρα επάνω, ένα ταξί κορνάρει και με σταματά. Γυρίζω και βλέπω. Ήταν μέσα ο Θεοδωρουπόλεως Γερμανός. Κατεβάζει το τζάμι και μου λέγει: «Στο Πατριαρχείο πάτε;». Απαντώ καταφατικά. Ανταπαντά: «Περάστε μέσα και εγώ εκεί πηγαίνω». Μπαίνω στο ταξί και σαν γνήσιος νεοέλληνα, αρχίζω: «Τι χάλια είναι αυτά, Σεβασμιώτατε' τι βρωμιά, τι σκουπιδαριό!». Ήρεμος και υπομειδιών μου απαντά: «Ξεκινήσατε, πάτερ μου, πολύ πρωί' και δεν είχαν προλάβει να τα μαζέψουν. Σε λίγο θα είναι όλα καθαρά». Κλείνω το στόμα, μαζεύομαι στην γωνιά και σκέπτομαι. Τι διαφορά αντιλήψεως! Πώς να συνεννοηθώ ένας αγροίκος, ως εγώ ο τάλας, με ένα άγιο;

Σαν καλόγηρος που είμαι, έχω μάθει να εγείρωμαι ενωρίς για να μεταβώ στην εκκλησία. Στην Πόλι, ως γνωστόν, σημαίνουν για τον όρθρο περί την ογδόνη πρωινή. Για έμενα είναι αργά. Οπότε χωρίς να το πολυκαταλαβαίνω, αφικνούμαι πριν καν αρχίσει ο όρθρος. Αυτήν την συνήθεια έχουν και άλλοι, εκτός εμού. Ευρίσκομαι του αγίου Παντελεήμονος στο Κουσκουντζούκι. Μεγάλος ναός, πανέμορφος. Στις επτά ευρισκόμουν εκεί. Ανοικτός ο ναός. Ο νεωκόρος ανάβει τα κανδήλια. Εισέρχομαι, προσκυνώ και κάθομαι σ' ένα σκοτεινό στασίδι στην νότια του ναού πλευρά. Μετά από λίγο εμφανίζεται αργόσυρτος ένας κληρικός. Τον εγνώρισα. Ήτο ο άγιος Θεοδωρουπόλεως. Ζαρώνω για να μη με αντιληφθή. Περίμενα κάτι, αλλά όχι αυτό που είδα. Φθάνει μπροστά στην νότια πύλη τού Ιερού. Στην πύλη τού Διακονικού. Γονατίζει. Κάνει μια μεγάλη μεάνοια. Ακουμπά το μέτωπό του στο δάπεδο. Εγείρεται. Ποιεί τρις το σημείον τού Σταυρού, ασπάζεται την εικόνα της θύρας, του αρχαγγέλου δηλαδή Μιχαήλ, και έπειτα εισέρχεται. Κάτι τέτοιο δεν είχα ξαναδύ μα ούτε και ξαναείδα ποτέ. Οσάκις δε εισέρχομαι αδιάφορος πολλές φορές στο άγιον Βήμα, αυτήν την μεάνοια σκέπτομαι και ελέγχομαι. Κάποτε μπορούσα και δεν εισερχόμουν διά μεγάλης μεάνοιας. Τώρα που έμαθα από τον άγιο μας, δεν μπορώ πια...

Άλλοτε ευρέθηνα πρωί-πρωί τρυπωμένος σε μια γωνιά τού αγίου βήματος του πανσέπτου Πατριαρχικού ναού τού αγίου Γεωργίου. Στα δεξιά τής αγίας Τραπέζης του παρεκκλησίου τής Παμμακαρίστου. Σκοτεινός ο ναός, σκοτεινός, συννεφιασμένος κι ο ουρανός. Η ακολουθία τού όρθρου αργεί ακόμη να αρχίση. Πρώτος εισέρχεται ο άγιος Θεοδωρουπόλεως προσευχόμενος και ασπαζόμενος τις εικόνες των τριών αγίων Σολομονής, Ευφημίας και Θεοφανούς, τας ευρισκομένας έμπροσθεν των αγίων των λειψάνων. Έρχεται στην ψηφιδωτή εικόνα τής Παμμακαρίστου μουρμουρίζοντας «Εν τη γεννήσει την παρθενίαν εφύλαξας...» και τα εξής. Τον ακούω από μέσα. Ασπάζεται και το τμήμα τού Κίονος όπου προσεδέθη ο Κύριος φραγγελούμενος, και εισέρχεται. Μιλιά εγώ. Μετ' ού πολύ εισέρχεται και ο μακαριστός Μητροπολίτης Λύστρων κυρός Καλλίνικος. Πιάνουν χαμηλόφωνα ψιλοκούβεντο. Άχνα εγώ. Σε κάποια στιγμή ακούω τον άγιο Λύστρων να λήη: «Γέροντά μου, ο Αρχιεπίσκοπος της Ελλάδος σε κάθε λειτουργία και άλλα άμφια

φορεί. Πού τα βρίσκει; Εγώ δύο στολές είχα, άμα την μία την έστειλα στο Άγιον Όρος για την ψυχή μου. Την άλλη την κρατώ για να λειτουργώ και για να με θάψουν μ' αυτήν. Εσύ, γέροντά μου, έχεις πολλές στολές;» Απαντά ο άγιος Θεοδωρουπόλεως: «Εγώ μια στολή έχω, όλη κι όλη. Μ' αυτήν λειτουργώ και μ' αυτήν θα με θάψουν». Αυτό λέγεται ακτημοσύνη. Η ακτημοσύνη των αγίων...

Και όπως έμαθα, στα πατριαρχικά συλλείτουργα, κάποιοι νεαροί διάκοι καλοπροαιρέτως τον επείραζαν: «Με γειά τα καινούργια άμφια, Σεβασμιώτατε!»! Και εκείνος τους χαμογελούσε με πολλή στοργή και αγάπη, γνωρίζοντας ότι ήταν αστείο πείραγμα.

Κυριακή μετά το Γενέσιον της Θεοτόκου (8 Σεπτεμβρίου). Ναός τής Παναγίας στο Παλαιό Μπάνιο [Μπάνιο στα βενετσιάνικα σημαίνει «φυλακή», άρα πλησίον της «Παλαιάς Φυλακής»], στο Διπλοκίονιον [Besiktas]. Λειτουργία μετά Πατριαρχικής χοροστασίας. Ερχόμεθα προσκυνηταί με ένα λεωφορείο. Την επομένη θα φεύγαμε για Ελλάδα. Συζητούσαμε καθ' οδόν: «θα φύγουμε και δεν πήραμε ευχή από τον άγιο Θεοδωρουπόλεως. Τι να γίνη; Άλλη φορά». Κατεβαίνω πρώτος από το λεωφορείο. Κάπου μακριά διακρίνω ένα γεροντάκι σκυφτό, να έρχεται προς τα εμάς. «Περαστικός θα είναι», σκέφθηκα. Όσο πλησίαζε κάτι μου θύμιζε, αλλ' επειδή φορούσε πολιτικά, έλεγα: «Μπα, με γελούν τα μάτια μου». Και όμως, δεν με γελούσαν. Ήταν ο άγιος Θεοδωρουπόλεως! Κατέβηκαν όλοι να πάρουν την ευχή του. Και μας είπε κάτι το φοβερό: «Έχω τριάντα πέντε χρόνια να έλθω σ' αυτόν τον ναό. Σήμερα το πρωί κάτι μου έλεγε ότι έπρεπε να έλθω για να προσκυνήσω την Παναγία». Και δεν είναι αυτό θαύμα;

Ενθυμούμαι μετά συγκινήσεως πολλής τα όσα συζητούσαμε κατ' ιδίαν περί ζωής πνευματικής, περί σωτηρίας ψυχής, περί αγώνων προς κατάκτησιν της ποθουμένης σωτηρίας, περί των περιπετειών τής ομογενείας, περί των λόγων συρρικνώσεως αυτής και πολλά άλλα περί αυτού μη καταγραφόμενα...

Εντύπωσιν βαθυτάτην αλλά και άκρως επωφελή προκαλούσεν εις τον γράφοντα ή γνήσια αγάπη αυτού προς το Πατριαρχείον και τους εν αυτώ διακονούντας, κυρίως δε ο άδολος σεβασμός αυτού προς το πρόσωπον της Α.Θ. Παναγιότητος του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου.

Πάσα συνάντησις, συνελόντι ειπείν, ήτο κατήχησις εφάμιλλος των κατηχήσεων Θεοδώρου του Στουδίτου. Άνευ υπερβολής τινος. Όσοι ητύχησαν να συνομιλήσουν μετ' αυτού ασφαλώς θα συμφωνήσουν και θα με κατηγορήσουν -δικαίως- ότι κατέγραψα ελάχιστα εξ όσων ήκουσα και απήλαυσα.

Κάποτε ετόλμησα να πω στον Παναγιώτατο Πατριάρχη μας: «Παναγιώτατε, ο μέγας Αντώνιος εστήριξε την οικουμένην ταις ευχαίς αυτού. Τώρα την Κωνσταντινούπολι

στηρίζει ταις ευχαίς αυτού ο άγιος Θεοδωρουπόλεως», και μου απαντά: «Έχεις απόλυτο δίκαιο»!

Πολλοί περί του Γέροντος έχουν να γράψουν πολλά. Πολύ περισσότερα από όσα κατέγραψε η ελαχιστότης μου. Τελειώνω με το εξής. Όταν κατηφόριζε την οδό Siraselviler προς το Cihangir για την κατοικία του, ένα ταπεινό διαμέρισμα, ενοικιαζόμενο κι' αυτό, τούρκοι και τουρκάλες σηκώνονταν όρθιοι και ψιθύριζαν μεταξύ τους: «Aziz Germanos geliyor», δηλαδή «Έρχεται ο άγιος Γερμανός». Πιστεύω ακραδάντως ότι σαν είδαν οι Άγιοι Άγγελοι την ψυχή του να ανέρχεται στους ουρανούς ανεφώνησαν: «Aziz Germanos geldi», «Ο άγιος Γερμανός ήλθε»!

Και τούτα ως ταπεινόν ανθύλλιον επί του τάφου...

(Αποσπάσματα από το βιβλίο "Ένας Άγιος της Πόλης" από τις εκδόσεις ["Επτάλοφος"](#))